

Paul van Loon

Dolfje Weerwolfje

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

AVI M6

Negenenveertigste druk 2016

© 1996 tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look, 1996 / 2015

Vormgeving: Annemieke Groenhuijzen / www.aggv.nl

Beeldredactie: Anker-illustrations

Auteursfoto: Manisha van Loon / www.manishavanloon.nl

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6958 8 / NUR 282

1 Zeven

Midden in de nacht schoot Dolfje overeind in bed.

Even wist hij niet waardoor hij wakker werd.

Er gebeurde iets belangrijks, dat wist hij zeker.

Iets in hem was veranderd, maar wat?

Plotseling scheen een manestraal door een kier in het gordijn.

Precies in zijn gezicht.

Een zilveren lijn liep van Dolfjes voorhoofd, over zijn neus, naar zijn kin.

Toen wist Dolfje het: hij was jarig.

Dit was natuurlijk het teken dat hij op dit moment precies zeven jaar was.

Zeven jaar!

Eindelijk, nu was hij bijna net zo oud als Timmie.

Timmie was al acht.

Maar als ik zo doorga, dacht Dolfje, dan haal ik hem wel een keer in. Gisteren was Timmie twee jaar ouder. Vandaag nog maar één jaar.

Van opwindning kon hij niet langer in bed blijven.

Hij pakte zijn brilletje van het nachtkastje en zette het op.

Daarna gooide hij het dekbed naar achteren en sprong uit bed.

Tintelend van een nieuw gevoel liep Dolfje door de kamer.

Het raam achter het gordijn stond op een kier.
Uit de nacht kwamen geluiden de kamer van
Dolfje binnen.

Tsjirpende krekels, brullende kikkers, diertjes die
over het gras en onder het struikgewas
ritselden.

Geluiden die hij nog nooit zo helder
en duidelijk gehoord had. Ze klonken
alsof ze versterkt werden door een
luidspreker.

Hij rook de geur van het gras en de struiken.
Even dacht hij aan zijn ouders.

Dat deed hij altijd op zijn verjaardag.
Waar zouden ze zijn?

Zouden ze weten dat hij nu al zeven was?
De gedachte vervloog weer.

Zijn ouders waren geheimzinnige onbekenden die
hij zich niet meer kon herinneren.

Eigenlijk wist hij niet waarom hij op dit moment
opeens aan hen moest denken.

Om de een of andere reden kreeg hij jeuk.
Vreselijke jeuk over heel zijn lichaam.

Krabben hielp niet.

Misschien wat frisse lucht?

Hij schoof het gordijn opzij.

Daar stond iemand achter het raam.

Hij zag duidelijk een gedaante.

Met een gil sprong Dolfje achteruit.

2 *Huilen*

De gedaante sprong ook achteruit.
Precies op hetzelfde moment als Dolfje.
Een poosje bleef Dolfje doodstil staan.
Toen begreep hij het pas.
Wat dom!
Wat een oen.
Bang van mijn eigen weerspiegeling in de ruit.
Hij had zich gedragen als iemand die pas zes was.
Niet als iemand van zeven.
Hij had zichzelf niet herkend in het donkere glas.
Geen wonder dat hij geschrokken was.
Dolfje grinnikte.
Gelukkig had niemand het gezien.
Hij deed het raam wijd open en snoof de
nachtlucht op.
Het maanlicht zette de tuin in een toverachtig
licht.
Dolfje keek omhoog.
Nog nooit had hij zo'n prachtige nacht
meegemaakt.
De hemel was feestelijk versierd met miljoenen
sterren. En allemaal knipperden en flonkerden
ze, omdat hij zeven jaar was geworden.
De maan was vol en rond en straalde fel.
Dolfje kon zijn ogen er niet vanaf houden.
Het maanlicht scheen op zijn gezicht en spatte van
zijn brillenglazen.

Dolfje had nooit geweten dat je maanlicht kon voelen.

Maar nu voelde hij het.

Het was koel, maar gek genoeg ging zijn huid ervan gloeien.

Het licht trippelde als muizenvoetjes over zijn neus en zijn lippen en glipte langs zijn kaken en zijn hals zijn pyjama in.

Het leek of het licht in zijn huid kroop en helemaal door hem heen stroomde.

Een aangenaam gevoel was het, een douche van manestralen.

Dolfje voelde zich blij en gelukkig, ook al had hij nog steeds overal jeuk.

Hij steunde met twee handen op de vensterbank en deed zijn mond wijd open, alsof hij het maanlicht wilde opdrinken.

Hij kreeg vreselijk zin om iets naar de maan te roepen.

Zoiets als: 'Dag maan, vannacht ben ik zeven geworden. En dat jeukt, zeg!'

Toen kwam er een geluid uit zijn keel dat hij nog nooit eerder gemaakt had.

Een luid, dierlijk gehuil, waar hij zelf bang van werd.

Verschrikt sloeg Dolfje zijn hand voor zijn mond.

Was dat geluid echt uit zijn mond gekomen?

Hij kon het niet geloven.

Verward keek hij omhoog naar de maan.
Zonder dat hij er iets aan kon doen, ging zijn
mond weer open.
En opnieuw hilde Dolfje naar de maan.
Een klagende kreet was het: 'Woe-woe!'
Met heel veel moeite klemde hij zijn kaken op
elkaar.
Hij was helemaal in de war.
Wat was er aan de hand?

Hoorde dit er ook bij als je zeven werd?
Veranderde je stem dan ook meteen?
Had hij nu al de baard in de keel?
Timmie had daar nooit iets over gezegd.
Dolfje keek naar de vensterbank, waar hij nog
steeds met zijn handen op steunde.
Bijna wilde hij weer schreeuwen, maar hij kon nog
net zijn handen voor zijn mond houden.
Er was nog iets vreselijks gebeurd.
Hij herkende zijn eigen handen niet meer.

3 *Nee!*

Dolfjes handen waren plotseling begroeid met wit haar en ze hadden lange, scherpe nagels gekregen. Hoe gespannen Dolfje ook keek, de haren en de nagels verdwenen niet.

En met zijn voeten was hetzelfde aan de hand: witbehaard met scherpe nagels.

Wat een ramp, dacht Dolfje.

Ik heb poten gekregen, klauwen!

Hij draaide zich naar het openstaande raam.

Zijn weerspiegeling was erg donker in het glas.

Hij zag er vreemd en vervormd uit.

Het leek of zijn haren recht overeind stonden.

Zijn oren staken als puntige pluimen uit aan de zijkanten van zijn hoofd.

En ook was het net of hij een dikke bontjas aanhad.

Dik haar pulde uit de kraag van zijn pyjamajas en uit zijn mouwen.

Wat vreselijk, dacht Dolfje.

Ben ik dat, met al die haren?

Radeloos keek hij om zich heen.

Wat moest hij nu doen?

Dit was nog nooit eerder gebeurd.

Stel je voor dat iemand hem zo zou zien.

Van die gedachte kreeg hij het benauwd.

Zijn pyjama zat opeens veel te strak om zijn lijf.